

HOLLY
WEBBOVÁ

Magická zvířata

KONÍKOVA
ZÁHADA

FRAGMENT

Magická zvířata

Koníková záhada

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Holly Webbová

Magická zvířata – Koníková záhada – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Magická zvířata

Koníkova záhada

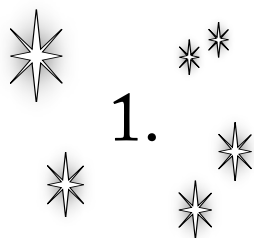
Magická zvířata

Koníkova záhada

Holly Webbová

FRAGMENT

Věnováno Jonovi, Tomovi, Robinovi a Williamovi

Lotka se usmála, ve spánku se otočila na druhý bok a protáhla si prsty na noze až k okraji matrace. Její jezevčice Sofinka vedle ní tiše zamručela a pohodila ušima. Nejspíš se jí zdálo, že loví něco malého a moc dobého. Třeba kousek dortu.

Lotka tiše spala dál, její mysl se vydala na cesty, daleko od Grassových chovatelských potřeb, místa plného magie, kde žila několik posledních měsíců a kde také objevila své vlastní magické schopnosti. Setrásla si přikrývku z ramen a vzrušeně se rozhlížela mezi potměnými stromy. V jejím snu zrovna svítalo. Noční chlad slábl a skrz koruny stromů deštného pralesa si klestily cestu první zlatavé paprsky slunce. U země se povalovaly nafialovělé obláčky mlhy. Okolo proletěla černo-zlatě pruhovaná včela opile křížující mezi květy, které se zrovna začínaly otevírat dennímu teplu. Zvuky v okolí sílily a sílily, až se kolem Lotky prohnala banda opic poskakujících z větve na větev, houpajících se na liánách a vřeštících radostí.

Lotka potrásla zlatou hřívou, překvapeně zařehkala a nasála její skořicovou vůni.

Sofinka kýchla. „Moc silná,“ zabručela a otrásla se. „Hrozně moc silná.“

Lotka sklonila hlavu a jemně do Sofinky strčila čenichem. „Jsem ráda, že jsi tady se mnou.“ V podobném snu, kdy se proměnila v jednorožce, už byla. Tehdy poprvé viděla toho stříbrného jednorožce – o němž později pochopila, že je to vlastně její táta očarovaný kletbou, kvůli které zapomněl, kým vlastně je. Teď už byl táta opět s ní v obchodě, jenže se vrátil až po osmi letech a Lotka se znovu učila mít ho ráda. Přišlo jí zvláštní, že má bližší vztah se psem než s vlastním tatínkem, ale Sofinka nebyla obyčejný pes. Byla Lotčíným magickým partnerem – nejen, že uměla mluvit, ale také měla vlastní magické schopnosti. Společně dokázaly velké věci.

Sofinka se uvážlivě rozhlédla kolem sebe. „Všechno je tu zelené.“

Lotka zavrtěla hlavou a opět provoněla okolní vzduch skořicí. „Když jsem tátu viděla minule, bylo to na nějakém chladném místě u jezera. Jsem si tím jistá. Vyskoč mi na hřbet, Sofi, z výšky uvidíš líp. Tohle musí být deštný prales. Tady žijí skuteční jednorožci.“

Sofinka dotčeně přimhouřila oči. „Chceš říct, že nejsem dost vysoká, Lotko?“ Jako jezevčík bývala často háklivá na poznámky o svých krátkých nožičkách, ačkoli byla moc krásná.

Lotka pobaveně zařehkala. „Ne, jen že by ti to pomohlo vidět, co mám na mysli.“

Sofinka si odfrkla, ale pak vyběhla na padlý kmen

porostlý smaragdově zeleným mechem, vyšplhala na větev a z ní přeskočila na Lotčín karamelově hnědý hřbet. Lotka ucítila na kůži dotek jejích drápek.

Sofinka chvíli mlčela. „Ano. Tohle je deštný prales. Když jsi o jednorožcích snila minule, bylo to jenom jakési místo zahalené stíny. Byl tam jeden černý strom, pořád a pořád dokola. Ty by sis toho nevšimla, Lotko, nemáš pro podobné věci takový cit jako my psi. Tohle je skutečnost.“

„Musí být, protože tátovi se vrátily jeho vzpomínky,“ přemítala Lotka a opatrně vykročila, aby Sofinka neupadla. „Jsme přece v jeho vzpomínkách. Nejspíš nám tohle všechno v hlavě odemkl, takže to můžeme vidět také. Myslíš, že bychom se sem mohli vydat společně? To by bylo něco. Budu se ho na to muset zeptat, až se vrátíme. Počkat!“ Prudce zvedla hlavu a zavěřila. Sofinka podrážděně vyjekla, protože málem sklouzla na zem. Zachytila se drápky a Lotka se vylekala. „Promiň! Na chvílku jsem na tebe zapomněla. Sofi, cítím dalšího jednorožce, ty ne?“

„Já necítím nic, protože mě ta tvoje sladká vůně úplně omámila,“ zabručela Sofinka. Ale pak hlasitě začichala. „Máta. Něco nechutného v křoví, o čem nechci přemýšlet. Čokoláda. Ale tu si možná jenom přeju... No jo! *Oni*. Další skořice. Skořice a máta. Ano, Lotko, je to další z těch obrů. Jednorožec.“ Napůl sklouzla a napůl seskočila z Lotčina hřbetu, vyšplhala na další padlý strom a zvedla čenich jako lovecký pes. „Je támhle. U vody.“

„Je to táta? Je to stříbrný jednorožec?“ zeptala se Lotka s nadějí v hlase. Už dřív se s tátou proháněla mezi těmito stromy a zdálo se jí to zcela skutečné, ačkoli Sofinka si to nemyslela. Byl to jeden z nejkrásnějších zážitků v jejím životě. Dychtivě pohodila hřívou a přála si rozběhnout se, utíkat, protáhnout si napnuté svaly v nohách.

Sofinka zakoulela očima. „Jsem velmi chytrá, Lotko, a můj čenich je naprosto dokonalý. Ale barvy necítím. Je větší než ty, je to samec a před chvílí běžel. Stačí ti to?“

„Mohl by to být táta,“ odpověděla Lotka a vyrazila mezi kapradiny. U řeky ale žádný záblesk stříbrné nespatriła. Voda plynula rychle a ona si byla jistá, že jsou blízko vodopádu, který už jednou viděla. Proud zurčel a šplouchal mezi kameny, kde se střídaly hlubší tůňky s rychle tekoucími potůčky a ona zatoužila vejít do vody a ponořit kopyta do ledové vody.

„Koukni!“ zašeptala Sofinka a zlehka se rozběhla ke břehu. „Támhle je!“

Nebyl to táta. Namísto zářivě stříbrné srsti tvořící měsíční protiklad Lotčinu slunci spatřila temně černou. Jednorožec se skláněl k hladině, aby se napil, a hříva mu spadala přes oči k vodě.

Lotka na něj chtěla zavolat, ale nerada by ho vyplašila. Ještě nikdy neviděla skutečného jednorožce, jenom tátou v těch podivných snech, ovšem vzhledem k tomu, jak daleko v ústraní žili, předpokládala, že jde o hodně plaché tvory.

Černý jednorožec přesto musel vycítit blízké nebezpečí. Prudce zvedl hlavu a otočil se. Zadní nohy mu sklouzly do vody. Chvilí hleděl přímo na Lotku, pak se rozběhl a mělkou vodou uháněl pryč. Kapky vody, které mu odletovaly od kopyt, se ve vzduchu třpytily jako diamanty.

Lotka si povzdechla a Sofinka za ním podrážděně štěkla, on už ale zmizel za zákrutem řeky.

„Vždyť jsem ani nic neudělala,“ posteskla si Lotka. „Jak je možné, že se nás polekal? Vždyť já jsem taky jednorožec!“ Přejela pohledem svou zlatou srst a nadýchanou hřívu, která jí spadala na lopatky. Pak se podívala na Sofinku, maličkého jezevčíka s velkým rezavým obočím. Takové zvíře se v deštném pralese moc nevidí. Pejsek se na ni zamračil.

„Já za to nemůžu, Lotko!“ vyštěkla Sofinka. „Vždyť jsem ti ho našla, nebo ne?“

„Ano, promiň...“ Lotka zavrtěla hlavou a les okolo ní se zachvěl a rozplynul se a ona se probudila ve svém ztemnělém pokoji.

Další den byla neděle, a tak si Lotka se Sofinkou přispaly. Když se Lotka okolo desáté potácela dolů po schodech, pořád se cítila ospale. Její táta Tom snídal v kuchyni topinku a povídal si s Horácem, trpasličím výrem, který seděl na konvici s čajem jako nějaký podivný ohřívač. Její bratranec Dan už odešel hrát fotbal s kamarády a donutil strejdu Josefa jít s ním, což znamenalo, že